

Kontakty z Mediami
i Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 17/10
Luksemburg, 2 marca 2010 r.

Wyrok w sprawie T-16/04
Arcelor SA / Parlament i Rada

Sąd odrzucił wniesioną przez Arcelor skargę kwestionującą ważność dyrektywy ustanawiającej system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

Skarga o stwierdzenie nieważności została odrzucona jako niedopuszczalna, a żądanie naprawienia szkody – oddalone jako bezzasadne.

Dyrektywa ustanawiająca system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie¹ została wydana w celu wspierania zmniejszania emisji gazów cieplarnianych, a w szczególności – dwutlenku węgla (CO₂). Dyrektywa opiera się na zobowiązaniach spoczywających na Wspólnocie na podstawie Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i na podstawie protokołu z Kioto.

Dyrektywa stanowi, że, w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji, poziomy emisji gazów cieplarnianych pochodzących z instalacji, o których mowa w załączniku do dyrektywy, powinny odpowiadać ilości uprawnień przyznanych tym instalacjom w krajowych planach rozdziału uprawnień. Jeśli operatorowi instalacji uda się ograniczyć jego emisje gazów, to nadwyżki uprawnień mogą być sprzedane innym operatorom. Natomiast operator instalacji, którego emisje są nadmierne, może zakupić konieczne uprawnienia od operatora instalacji dysponującego nadwyżkami. Załącznik do dyrektywy wymienia instalacje, których dotyczy dyrektywa, w szczególności niektóre instalacje energetycznego spalania przeznaczone do produkcji energii, a także do produkcji oraz obróbki metali żelaznych, takie jak instalacje do produkcji surówki lub stali.

Spółka Arcelor, która, po przeprowadzonej w 2006 r. fuzji ze spółką Mittal, stała się największym producentem stali na świecie, wniosła do Sądu skargę mającą na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności niektórych artykułów tej dyrektywy, oraz, po drugie, naprawienia szkód wyrządzonych w wyniku wydania dyrektywy. Arcelor podnosił, że zastosowanie tych przepisów w odniesieniu do instalacji do produkcji surówki lub stali narusza szereg zasad prawa wspólnotowego, a w szczególności prawo własności, swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, zasadę proporcjonalności, zasadę równego traktowania, swobodę przedsiębiorczości i zasadę pewności prawa.

W swym dzisiejszym wyroku **Sąd odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności ze względu na jej niedopuszczalność.**

W tym względzie Sąd przypomniał, że osoba prawna taka jak spółka może wnieść skargę na te akty wspólnotowe, które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie. Stwierdził on jednak, że zaskarżona dyrektywa nie dotyczy Arcelor ani bezpośrednio, ani indywidualnie. Dyrektywa ta znajduje ogólne i abstrakcyjne zastosowanie do wszystkich podmiotów prowadzących działalność, o której mowa w załączniku, w tym także tych prowadzących działalność w sektorze produkcji surówki i stali, i nie może charakteryzować sytuacji Arcelor względem wszystkich innych podmiotów.

¹ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

Następnie **Sąd oddalił również wniesione przez Arcelor żądanie naprawienia szkody**. W tym względzie Sąd stanął na stanowisku, że Arcelor nie wykazała, iż wydając tę dyrektywę, prawodawca wspólnotowy naruszył prawo własności, swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, zasadę proporcjonalności, zasadę równego traktowania, swobodę przedsiębiorczości lub zasadę pewności prawa w sposób wystarczająco istotny, aby pociągnąć Wspólnotę do odpowiedzialności pozaumownej.

W szczególności Sąd przypomniał, że Trybunał Sprawiedliwości już stwierdził², że dyrektywa ta nie narusza zasady równego traktowania, ponieważ spowodowana wyłączeniem z zakresu stosowania tej dyrektywy różnica w traktowaniu sektorów chemicznego i metalurgii metali nieżelaznych jest uzasadniona obiektywnymi kryteriami.

Sąd uznał ponadto, że okoliczność, iż dyrektywa nie zapewnia podmiotom gospodarczym możliwości przenoszenia przyznanych uprawnień na inną, bardziej opłacalną, instalację zlokalizowaną w innym państwie członkowskim, nie narusza zasady swobody przedsiębiorczości. Dyrektywa pozostawia państwom członkowskim zakres swobodnego uznania wystarczająco szeroki, aby umożliwić im stosowanie jej w sposób zgodny ze swobodą przedsiębiorczości. W tych okolicznościach, nawet jeśli przepisy krajowe, z których wynika brak możliwości swobodnego przenoszenia uprawnień między instalacjami zlokalizowanymi w różnych państwach członkowskich, nie są zgodne z zasadą swobody przedsiębiorczości, tego rodzaju ograniczenia wspomnianej swobody nie można przypisać dyrektywie ze względu na to, że nie zakazuje ona wyrażnie stosowania takich praktyk przez państwa członkowskie.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału Sprawiedliwości w terminie dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje europejskie oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zarządzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kołowca ☎ (+352) 4303 2793

² Wyrok Trybunału w sprawie [C-127/07](#); Arcelor Atlantique et Lorraine i in. (zob. komunikat prasowy nr [91/08](#)).